

Sygn.akt III AUa 62/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Elżbieta Zarzecka (spr.)

Sędziowie: SA Teresa Suchcicka

SA Alicja Sołowińska

Protokolant: Barbara Chilimoniuk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 kwietnia 2019 r. w B.

sprawy z odwołania W. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawcy W. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 23 listopada 2018 r. sygn. akt V U 633/18

I. oddala apelację;

II. zasądza od W. S. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

SSA Alicja Sołowińska SSA Dorota Elżbieta Zarzecka SSA Teresa Suchcicka

sygn. akt III AUa 62/19

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 30 kwietnia 2018 r., wydaną na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zm.) oraz ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 748 ze zm.) odmówił W. S. prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Organ rentowy stwierdził, że wnioskodawca nie spełnia warunków przewidzianych w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, bowiem na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udokumentował 25- letniego okresu składkowego i nieskładkowego. Na podstawie dowodów dołączonych do wniosku organ rentowy przyjął za udowodnione okresy na dzień 01.01.1999 r.

składkowe i nieskładkowe w łącznym wymiarze 21 lat, 7 miesięcy i 2 dni i jako staż pracy w szczególnych warunkach przyjął 21 lat, 7 miesięcy i 2 dni.

W odwołaniu od tej decyzji W. S. zarzucił organowi rentowemu naruszenie art. 184 w zw. z art. 10 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS oraz § rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze poprzez niezaliczenie jako okresów składkowych do wymaganego sumarycznego 25 letniego okresu stażu pracy, okresu pracy wnioskodawcy po ukończeniu 16 roku życia w gospodarstwie rolnym rodziców w okresie od 8 kwietnia 1974 r. do 31 lipca 1978 r.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji w całości i przyznanie mu prawa do emerytury od dnia złożenia wniosku tj. od 27 marca 2018 r. oraz zasądzenie kosztów zastępstwa wnioskodawcy od organu rentowego według norm przepisanych.

Zaskarżonej decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie podtrzymując argumentację z uzasadnienia decyzji. Wskazał, że wnioskodawcy przy ustalaniu prawa do świadczenia przedemerytalnego w sprawie V U 1637/15 nie został zaliczony sporny okres pracy w gospodarstwie rolnym rodziców.

Wyrokiem z 23 listopada 2018 r. Sąd Okręgowy odwołanie oddalił i zasądził od W. S. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. 180 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd ten ustalił, iż W. S. urodził się (...) W okresie od 1 sierpnia 1978 r. do 31 stycznia 2015 r. był zatrudniony w (...) Zakład Spółki z siedzibą w W.. Wniosek o przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach złożył w dniu 27 marca 2018 r. Ubezpieczony nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w zaskarżonej decyzji zaliczył mu staż sumaryczny w wymiarze 21 lat, 7 miesięcy i 2 dni. Nie zaliczył natomiast do ogólnego stażu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców wnioskodawcy. Sąd wskazał, że zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, czyli 1 stycznia 1999 r., osiągnęli: okres zatrudnienia w szczególnych warunkach wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn i 60 lat dla kobiet oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27–20 lat dla kobiet, 25 lat dla mężczyzn. W myśl ust. 2 tego przepisu emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Natomiast art. 32 ust. 2 wyżej ustawy stanowi, że dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ustępie 1 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych. W tym też zakresie należy stosować przepisy obowiązującego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z § 3 i 4 rozporządzenia pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach wymienionych w wykazie A nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz posiada wymagany okres zatrudnienia wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. W świetle § 2 ust. 1 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Powyższe okresy pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

Sąd Okręgowy wskazał, że W. S. legitymował się 15 letnim stażem pracy w szczególnych warunkach. Zatem zadaniem Sądu było zweryfikowanie, czy odwołujący legitymuje się odpowiednim stażem ubezpieczeniowym, tj. czy okres pracy w gospodarstwie rolnym rodziców od 08.04.1974 r. do 31.07.1978 r. polega zaliczeniu do okresów składkowych. Zgodnie bowiem z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przy ustalaniu prawa do emerytury oraz przy obliczaniu jej wysokości uwzględnia się również następujące okresy, traktując je, z zastrzeżeniem art. 56, jak okresy składkowe: 1) okresy ubezpieczenia społecznego rolników, za które opłacono przewidziane w odrębnych przepisach składki, 2) przypadające przed dniem 1 lipca 1977 r. okresy prowadzenia gospodarstwa rolnego po ukończeniu 16 roku życia, 3) przypadające przed dniem 1 stycznia 1983 r. okresy pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16 roku życia, jeżeli okresy składkowe i nieskładkowe, ustalone na zasadach określonych w art. 5-7, są krótsze od okresu wymaganego do przyznania emerytury, w zakresie niezbędnym do uzupełnienia tego okresu. W orzecznictwie ugruntował się pogląd, że o uwzględnieniu przy ustalaniu prawa do świadczeń emerytalno – rentowych okresów pracy w gospodarstwie rolnym przesądza wystąpienie dwóch okoliczności: wykonywanie czynności rolniczych powinno odbywać się zgodnie z warunkami określonymi w definicji legalnej „domownika” z art. 6 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U z 2015 r. poz. 704) oraz czynności te muszą być wykonywane w wymiarze nie niższym niż połowa ustawowego czasu pracy, tj. minimum 4 godziny dziennie. Odnośnie pracy w trakcie wakacji szkolnych przyjmuje się, że - choćby praca ta stanowiła tylko udział (pomoc) w wykonywaniu typowych obowiązków domowych, zwyczajowo wymaganych od dziecka będącego członkiem rolniczej wspólnoty rodzinnej - z uwagi na stosunkowo długi, ciągły i ustabilizowany czas jej wykonywania (trwający wszak ponad dwa miesiące w każdym roku kalendarzowym), spełnia ona kryteria wystarczające do uwzględnienia w pracowniczym stażu emerytalnym.

Sąd Okręgowy wskazał, że w stosunku do W. S. prowadzone było przed Sądem Okręgowym w Białymstoku postępowanie w sprawie sygn. akt V U 1637/15 o świadczenie przedemerytalne zakończone prawomocnym wyrokiem oddalającym jego odwołanie z 7 kwietnia 2016 r. Z uzasadnienia wyroku Sądu wynikało, że Sąd nie znalazł podstaw do uznania, że W. S. w okresie od 08.04.1974 r. do 31.07.1978 r. pracował w gospodarstwie rolnym rodziców co najmniej 4 godziny dziennie. Praca świadczona przez niego miała charakter pomocy rodzinnej, jaką świadczą dzieci, wypełniając swój obowiązek we wspólnym gospodarstwie. Sąd Okręgowy podkreślił, że do stażu emerytalnego uwzględnia się jedynie stałą pracę o istotnym znaczeniu dla prowadzenia działalności rolniczej w gospodarstwie rolnym, w którym osoba zainteresowana zamieszkuje lub ma możliwość codziennego wykonywania prac związanych z prowadzoną działalnością rolniczą, a nie okresy jakiegokolwiek pracy wykonywanej przez domowników. Sąd wskazał, że głównym zadaniem i celem W. S. było uczęszczanie na zajęcia w szkole i wypełnianie obowiązków związanych z nauką, a nie świadczenie pracy w gospodarstwie rolnym rodziców. Podkreślił, że z uwagi na niewielkie możliwości czasowe nie mógł on wykonywać prac rolnych w rozmiarze mającym istotne znaczenie dla funkcjonowania gospodarstwa rolnego rodziców. Prace gospodarskie nie stanowiły w rodzinie S. głównego źródła utrzymania, skoro powierzchnia działki była niewielka, zaś ojciec odwołującego pracował w pełnym wymiarze zawodowo, a rodzeństwo po uzyskaniu wykształcenia również podjęło pracę zawodową. Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 30 listopada 2016 r. w sprawie o sygn. III AUa 554/16 oddalona została apelacja od wyroku Sądu Okręgowego z 7 kwietnia 2016 r. sygn. akt V U 1637/15. W. S. wystąpił do Sądu Najwyższego ze skargą kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 30 listopada 2016 r. Podnosił w skardze, że w sprawie występowało istotne zagadnienie prawne, a mianowicie, czy przy zakwalifikowaniu pomocy ucznia w gospodarstwie rolnym rodziców świadczonej codziennie i w miejscu stałego pobytu, poświadczonej zeznaniami świadków, do jej uznania za stałą, niezbędną i wymiarze co najmniej 4 godzin dziennie, Sąd może poprzestać na własnej ocenie, czy powinien przeprowadzić dowód z opinii biegłego sądowego. Postanowieniem z 18 stycznia 2018 r. sygn. akt I UK 124/17 Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania podkreślając, że rolą biegłego w sprawie nie jest ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, bowiem nie zastępuje dyskrecyjnej władzy sędziego przy sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości.

Sąd Okręgowy wskazał, że związanie prawomocnym orzeczeniem oznacza niedopuszczalność czynienia sprzecznych z nim ustaleń, ani też przeprowadzania ponownego postępowania dowodowego w tym zakresie. Związanie rozciąga się również na ustalenia prejudycjalne, będące podstawą wydanego wyroku, stąd w sytuacji związania prawomocnym orzeczeniem sądu i ustaleniami faktycznymi, niedopuszczalne jest w innej sprawie dokonywanie ustaleń i ocen

sprzecznych z prawomocnie osądzoną sprawą (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 15 lutego 2018 r. III AUa 702/17 LEX nr 2481778). Sąd wskazał, że rozpoznając niniejszą sprawę związany był ustaleniami dokonanymi przez Sąd Okręgowy w Białymstoku w wyroku z 7 kwietnia 2016 r. sygn. akt V U 1637/15, od którego Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyrokiem z 30 listopada 2016 r. sygn. III AUa 554/16 oddalił apelację, a z których wynikało, że praca W. S. w gospodarstwie rolnym rodziców nie stanowiła stałej pracy w gospodarstwie rolnym, zaliczonej do stażu ubezpieczeniowego. Wobec nie spełnienia przesłanki z art. 184 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej, brak było podstaw prawnych do przyznania W. S. prawa do emerytury. Tym bardziej, że w rozpoznawanej sprawie żądał on przeprowadzenia postępowania zgłaszając te same dowody co uprzednio. Dlatego też, na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd oddalił odwołanie. O kosztach orzekł, na podstawie art. 98 k.p.c. i 99 k.p.c. w zw. § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U.2018.265 j.t.).

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego złożył W. S..

Zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu:

I. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

1. art. 227 k.p.c. w zw. z art. 248 § 1 k.p.c., art. 258 k.p.c. i art. 278 § 1 k.p.c., poprzez nieprzeprowadzenie dowodów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. z zeznań świadków Lidii K., W. K., E. K. i J. Z., opinii biegłego sądowego z zakresu rolnictwa oraz informacji z (...) w B. na okoliczność połączeń między C. i H. (i z powrotem) w latach 1974-1978, informacji z Technikum D.-Mechanicznego w H., do której uczęszczał wnioskodawca w latach 1974-1978 o rozkładzie zajęć szkolnych;

2. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów wskutek niepełnego zebrania niezbędnego materiału dowodowego wskazanego we wnioskach pełnomocnika W. S., a ponadto sprzeczność ustaleń Sądu z zebraniem w sprawie materiałem, tj. że gospodarstwo rodziców wnioskodawcy było niewielkie podczas gdy miało ponad 8 ha (w tym 6,13 ha ziemi własnej i ponad 2 ha w dzierżawie) oraz że pomoc wnioskodawcy w gospodarstwie stałe i w wymiarze co najmniej 4 godzin dziennie nie była niezbędna skoro jego ojciec pracował w pełnym wymiarze zawodowo a rodzeństwo po uzyskaniu wykształcenia również podjęło pracę zawodową, co jest sprzeczne z logiką i doświadczeniem zawodowym, albowiem kto w takim razie zapewniał wykonanie niezbędnych prac polowych oraz obrządek inwentarza żywego, bez stałej i wielogodzinnej pomocy wnioskodawcy.

II. naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niezastosowanie w sprawie, a mianowicie:

1. art. 184 ust. 1 w zw. z art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze poprzez niezaliczenie jako okresów składkowych do wymaganego sumarycznego 25 letniego okresu stażu pracy, okresu pracy wnioskodawcy po ukończeniu 16 roku życia w gospodarstwie rolnym rodziców od 8 kwietnia 1974 r. do 31 lipca 1978 r., w tym nawet niezaliczenie pracy w gospodarstwie rolnym rodziców w okresie wakacji, ferii i przerw w nauce.

Skarżący wniósł o przeprowadzenie dowodów oddalonych lub pominiętych przez Sąd Okręgowy, a mianowicie:

1. z zeznań świadków sąsiadów wnioskodawcy E. K., L. K., J. Z. i W. K. – na okoliczność, iż wnioskodawca w latach 1974-1978, mimo nauki w szkole w H., do której systematycznie dojeżdżał pracował stałe w gospodarstwie rolnym rodziców w wymiarze minimum 4 godzin dziennie oraz, że w tym czasie pomagał dodatkowo przy budowie domu jednorodzinnego;

2. z opinii biegłego sądowego rolnika – czy w realiach niniejszej sprawy niezbędna była praca wnioskodawcy w gospodarstwie rolnym rodziców w wymiarze minimum 4 godzin dziennie, zwłaszcza w okresie wiosenno-jesiennym oraz podczas wakacji i ferii;

3. informacji (...) w B. na okoliczność połączeń pomiędzy C. i H. (i z powrotem) w latach 1974-1978;
4. informacji ze szkoły średniej – Technikum D.-Mechanicznego w H., do której uczęszczał wnioskodawca w latach 1974-1978 o rozkładzie jego zajęć szkolnych.

Wskazując na powyższe W. S. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych od dnia złożenia wniosku tj. od 27 marca 2018 r., zasądzenie od organu rentowego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych,

ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Białymstoku do ponownego rozpoznania – po uzupełnieniu postępowania dowodowego – z rozstrzygnięciem o kosztach procesu za obie instancje, w tym kosztach zastępstwa procesowego według norm przepisanych

Organ rentowy wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu. Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. Sąd Apelacyjny akceptuje w całości ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji, zatem nie zachodzi konieczność ich powtarzania

Kwestia zakwalifikowania pracy wnioskodawcy w gospodarstwie rolnym rodziców wykonywanej od 8 kwietnia 1974 r. do 31 lipca 1978 r. została przesądzona prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 30 listopada 2018 r. w sprawie o prawo do świadczenia przedemerytalnego, sygn. akt III AUa 554/16. Sąd Apelacyjny w Białymstoku oddalił apelację W. S. od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku z 7 kwietnia 2016 r. sygn. akt V U 1637/15, mocą którego Sąd Okręgowy odmówił mu przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Sąd Apelacyjny za Sądem Okręgowym uznał, że w ww. okresie W. S. nie wykonywał stale i co najmniej w połowie pełnego wymiaru czasu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców w charakterze domownika.

Zgodnie z przepisem art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Związanie prawomocnym orzeczeniem oznacza niedopuszczalność czynienia sprzecznych z nim ustaleń, ani też przeprowadzania ponownego postępowania dowodowego w tym zakresie. Związanie rozciąga się również na ustalenia prejudycjalne, będące podstawą wydanego wyroku, stąd w sytuacji związania prawomocnym orzeczeniem sądu i ustaleniami faktycznymi, niedopuszczalne jest w innej sprawie dokonywanie ustaleń i ocen sprzecznych z prawomocnie osądzoną sprawą (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 25 maja 2016 r., III AUa 619/16; wyrok Sądu Najwyższego z 18 maja 2016 r., V CSK 603/15; wyrok Sądu Najwyższego z 27 stycznia 2016 r., II CNP 10/15).

Stąd Sąd Apelacyjny uznał za bezzasadne zawarte w apelacji wnioski dowodowe skarżącego a w szczególności wnioski o ponowne przesłuchanie świadków E. K., L. K., J. Z., dopuszczenie dowodu z zeznań W. K. oraz dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rolnictwa, na okoliczność wykonywania przez niego pracy w gospodarstwie rolnym rodziców w spornym okresie od 8 kwietnia 1974 r. do 31 lipca 1978 r.

Podsumowując, w niniejszej sprawie, zarówno Sąd Okręgowy, jak i Sąd Apelacyjny – sądy meriti, rozpoznające spór pomiędzy W. S. a Zakładem Ubezpieczeń Społecznym o prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych zobowiązane są do przyjęcia, że dana kwestia tj. staż pracy skarżącego w gospodarstwie rolnym rodziców w okresie od 8 kwietnia 1974 r. do 31 lipca 1978 r. kształtuje się tak, jak to przyjęto w prawomocnym, wcześniejszym wyroku Sądu Okręgowego sygn. akt V U 1637/15 (utrzymanym w mocy przez Sąd Apelacyjny w Białymstoku sygn. akt III

AUa 554/16), dotyczącym prawa do świadczenia przedemerytalnego. W niniejszym postępowaniu ta sama kwestia (praca w gospodarstwie rolnym rodziców w charakterze domownika w tym samym okresie), nie może być ponownie badana. Związanie orzeczeniem sądu oznacza bowiem zakaz dokonywania ustaleń sprzecznych z uprzednio osądzoną kwestią i niedopuszczalność prowadzenia w tym zakresie postępowania dowodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 lutego 2007 r., II CSK 452/06, OSNC-ZD 2008 nr 1, poz. 20 oraz uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 17 listopada 2008 r., III CZP 72/08, OSNC Nr 2, poz. 20).

Dlatego też, mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny uznając, że skarżący nie spełnił wymogu legitymowania się co najmniej 25 letnim okresem pracy, niezbędnym do nabycia prawa do emerytury w szczególnych warunkach na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, oddalił apelację w myśl art. 385 k.p.c.-punkt I sentencji wyroku.

O kosztach Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu, na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c., zasądając od skarżącego na rzecz organu rentowego koszty zastępstwa procesowego należne za udział w postępowaniu apelacyjnym, według stawki minimalnej określonej w § 9 ust. 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 265) – punkt II sentencji wyroku.